

det kun finansieres på én måde, nemlig ved privat produktion. Derfor må opgaven være at sikre dansk erhvervsliv de bedste konkurrenceforhold. Men problemet er, at dansk erhvervsliv taber markedsandele.

Regeringen vælter i 1998 nye byrder på 6 mia. kr. over på virksomhederne. Det drejer sig bl.a. om øgede udgifter til sygedagpenge, ændrede regler for beskattning af kursgevinster, tvungen acontobetaling på selskabsskat og fremrykning af landerhvervenes kreditid for momsindtægter. Endvidere øges arbejdsgiverbidraget til netto 0,33 pct.; det alene koster de private arbejdsgivere 550 mio. kr. i 1998. Samtidig er der lagt op til nye afgifter, men regeringen og finansministeren vil ikke løfte sløret for, hvem det er, der skal rammes.

Vi har her et finanslovsforslag fra en regering uden indre styrke. Det virker, som om Socialdemokratiet og Det Radikale Venstre har sat hinanden skakmat.

I de lette løsninger indgår også, at regeringen nu for tredje gang i en finanslov indarbejder et brud på loven om Den Sociale Pensionsfond. Finansministeren fortsætter tømningen af Den Sociale Pensionsfond ved at overføre 6 mia. kr. mere fra fonden direkte til statskassen i strid med den lov, der er vedtaget af Folketinget.

Det er tredje gang, at finansministeren i et finanslovsforslag lover Folketinget ved først give lejlighed at fremsætte lovforslag, der tilpasser loven til finansministerens handlinger. Ingen kan vel påstå, at finansministeren ikke har haft mulighed for dette i de sidste to år.

Rigsrevisionen har kritiseret fremgangsmåden. Der er tale om brud på god lovgivnings-skik. Man må jo stille det spørgsmål til finansministeren og regeringen, hvorfor man ikke i Folketinget fremsætter det lovforslag, der giver hjemmel til finansministerens gøren og laden.

Det kan godt være, at de 6 mia. kr., som finansministeren i strid med den vedtagne lov overfører fra Den Sociale Pensionsfond, ikke berører DAU-saldoen, men det er penge, som ellers skulle være opkrævet i skat til finansiering af kendte udgifter.

Det, vi i Venstre først og fremmest ønsker, er en ærlig finanslov, der er rensset for budgetfilierier og sminke. Regeringen burde fortælle danskerne, hvordan det egentlig står til. Hvordan i alverden kan man forvente at få vælgernes støtte til at løse problemerne, hvis man skjuler problemerne for dem?

Vi har i Danmark en helt uansvarlig høj statsgæld. Prisen er en renteudgift på næsten 60 mia. kr. om året, et beløb, der langt overstiger, hvad staten i øvrigt bruger til sin egentlige driftsvirksomhed. Renterne af statsgælden er gøgeungen i statens budget.

Og helt alvorligt tegner det sig, hvis ikke statens gæld nedbringes væsentligt, inden de store årgange går på pension, samtidig med at der bliver færre i den arbejdsduelige alder til at betale. Vi svigter simpelt hen de kommende generationer ved at overlade dem alt for høje byrder og vore ubetalte regninger. Derfor er det helt nødvendigt at lægge kursen om i dansk økonomisk politik.

Vi ønsker et dynamisk vækstsamfund, hvor flest muligt er i stand til at klare sig selv, og flest muligt er beskæftiget i den private sektor, og hvor fremtidens velfærdssamfund er i stand til at finansiere de ydelser, som vi gerne vil give hinanden. Vi ønsker ikke i Venstre at nedlægge velfærdssamfundet, men tværtimod at sikre, at vi er i stand til at finansiere det. Derfor har vi i Venstre nogle ganske klare mål for den økonomiske politik:

For det første skal antallet af arbejdspladser i private virksomheder øges kraftigt. Det sker ved at sænke virksomhedernes omkostninger. Erhvervsskatterne skal sænkes, og til gengæld fjernes tilskud til virksomhederne.

For det andet skal antallet af danskere i arbejdsduelig alder på overførselsindkomst nedbringes gennem reformer i velfærdssamfundet, og det skal samtidig sikres, at det altid kan betale sig at arbejde.

For det tredje skal personskatterne gradvis sænkes. Den økonomiske fremgang skal reserveres til vækst i den private beskæftigelse. Det vil skabe baggrund for en gradvis, holdbar nedsættelse af de personlige skatter og dermed større økonomisk frihed for den enkelte borger, samtidig med at velfærdssamfundet kan finansieres.

For det fjerde skal vi fastholde et robust overskud på betalingsbalancen, så udlandsgælden kan være afviklet hurtigst muligt.

Linien til dette kursskifte er lagt med det fælles forslag, som Venstre og Det Konservative Folkeparti har fremlagt under titlen »Fornyelse '98«. Det er ikke nogen hemmelighed, at der i dette forslag er en klar linie tilbage til de fælles oplæg siden 1993.

Vores forslag til finansloven for 1998 omfatter samlede besparelser på statens budget i forhold